

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2010 r.

DOLiS/DEC-1020/10

dot. DOLiS-440-1040/09

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22, w związku z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie wniosku Pana X, zam. w (...) o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 14 czerwca 2010 r. (znak: DOLiS/DEC-723/10/24016,24018), odmawiającą uwzględnienia wniosku Pana X w sprawie upublicznienia przez spółkę, z siedzibą (...), jego danych osobowych w treści komunikatu z dnia 12 października 2008 r. „A R 2/200 Złożenie pozwu”,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana X, zam. (...) (zwanego dalej Skarżącym) na upublicznienie przez spółkę, z siedzibą w (...) (zwaną dalej Spółką) jego danych osobowych w treści komunikatu z dnia 12 października 2008 r. „A R 2/200 Złożenie pozwu”. Skarżący wskazał, iż powyższy komunikat (zawierający w swojej treści dane w zakresie imienia i nazwiska Skarżącego) cyt. „został opublikowany na stronie internetowej spółki i jako tzw. komunikat emitenta został też przekazany Polskiej Agencji Prasowej. W chwili obecnej dostępny jest on ogromnej ilości miejsc (stron internetowych) zajmujących się tematyką rynku kapitałowego”. Skarżący stwierdził, iż § 5 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 14 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 października 2005 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych (Dz. U. 2005, Nr 209, poz. 1744) - który zgodnie z treścią komunikatu A R 2/200 był podstawą do jego wystosowania - nie nakłada zarówno obowiązku, jak i prawa do publikacji danych osobowych osoby fizycznej będącej stroną sporu prawnego toczzonego ze spółką publiczną.

Wskazał również na ustalony „zwyczaj prawny” zabraniający publikacji danych osobowych osoby przed uprawnieniem się negatywnego dla tej osoby orzeczenia. Skarżący zażądał stwierdzenia przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (zwanego dalej również Generalnym Inspektorem) naruszenia prawa i przywrócenia stanu zgodnego z prawem. Przywrócenie stanu zgodnego z prawem w opinii Skarżącego ma polegać na poinformowaniu przez Spółkę uczestników rynku w kolejnym komunikacie giełdowym, iż komunikat „A R 2/200 Złożenie pozwu” został uznany za naruszenie prawa.

W kolejnym piśmie w sprawie Skarżący wskazał, że „w przypadku zastosowania właściwych reguł kolizyjnych trudno uznać prawo spółki publicznej do naruszenia ustawy o ochronie danych osobowych na podstawie przepisów rozporządzenia (najprostsza i podstawowa reguła kolizyjna)”, oraz iż „sformułowanie ustawowej delegacji nie wskazuje na prawo do oznaczenia stron sporu w sposób pozwalający na niezastosowanie przepisów ustawy w stosunku do mojej osoby. Oznaczyć strony sporu można zdecydowanie w sposób nie pozwalający na naruszenie moich praw (choćby formułą »osoby fizycznej«)”.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

1. Spółka jest emitentem w myśl przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (tekst jedn. Dz. U. 2009 r. Nr 185, poz. 1439), zwanej dalej ustawą o ofercie.
2. W dniu 2 września 2000 r. pełnomocnik Spółki złożył pozew przeciwko cyt. „AM, A H, R K, M M, »S A M« w (...), M W – T i A C”, o zapłatę kwoty 8.600.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. Postępowanie w powyższej sprawie toczy się przed Sądem Okręgowym w (...) – Wydział I Cywilny pod sygn. akt I C 246/200/.
3. Kapitał własny Spółki w dniu złożenia pozwu wynosił około 54.499.000,00 zł.
4. W dniu 10 października 200 r. Spółka przekazała do publicznej wiadomości raport bieżący nr 2/200 o następującej treści cyt.: „Zarząd »spółki« S.A., na podstawie § 5 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 14 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 października 2005 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych (Dz.U. 2005, Nr 209, poz. 1744), informuje, iż w dniu 10 października 200 r. otrzymał od pełnomocnika procesowego pisemne zawiadomienie, że w dniu 2 września 200 r., w imieniu »spółki« S.A. jako powoda, został złożony do Sądu pozew przeciwko pozwanym AM, A H, R K, M M, »S A M« S.A. w (...), M W – T i A C o zapłatę kwoty 8.600.000,00 zł (osiem milionów sześćset tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. Zarząd »spółki« S.A informuje, iż przedmiotem w/w postępowania sądowego jest odszkodowanie w kwocie 8.600.000,00 zł (osiem milionów sześćset tysięcy złotych), stanowiącej wartość przedmiotu sporu, za szkodę wyrządzoną »spółce« S.A. w związku z transakcją nabycia przez »spółkę« S.A. od A M łącznie 5.866 (pięć tysięcy osiemset sześćdziesiąt sześć) udziałów w kapitale zakładowym »B C«. z siedzibą w (...) w szczególności na podstawie umowy sprzedaży i przeniesienia udziałów z dnia 30 lipca

2006 r. oraz na podstawie umowy objęcia akcji z dnia 7 września 200 r. Zdaniem Zarządu »spółki« S.A. powództwo w sprawie, o której mowa powyżej, jest uzasadnione w stosunku do wszystkich pozwanych”. Powyższy komunikat znajduje się m.in. na stronie internetowej Spółki.

Decyzją z dnia 1 czerwca 201 r. (znak: DOLiS/DEC-723/10/24016,24018) Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (zwany dalej również Generalnym Inspektorem) odmówił uwzględnienia wniosku Skarżącego. W dniu 3 czerwca 200 r. do Biura Generalnego Inspektora wpłynął w terminie wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej powyższą decyzją administracyjną. W treści powyższego wniosku Skarżący wskazał m.in., iż cyt. „rozstrzygnięcie Urzędu oparte jest na niewypowiedzianej nigdzie w treści decyzji interpretacji, iż przepisy dotyczące informacji publicznej są przepisami szczególnymi w stosunku do przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Ściślej - przepisy rozporządzenia uchylają przepisy ustawy”. Ponadto Skarżący podniósł, iż Generalny Inspektor powinien zastosować art. 51 ust. 1 Konstytucji stanowiący, iż nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego osoby. Podniósł również, cyt. „czy celem zapisów rozporządzenia było pozbawienie mnie moich ustawowych praw? Oczywiście, że nie, bo system prawa takiej możliwości po prostu właściwemu ministrowi nie daje. Delegacja ustawowa - to trochę za mało na wyłączenie mnie z moich praw, które ustawodawca uznał za na tyle ważne by je umieścić w ustawie o ochronie danych osobowych”. Skarżący, odnosząc się do dokonanej przez Generalnego Inspektora interpretacji przepisów, wskazał, cyt. „czy urząd zauważył, że taka interpretacja jest niespójna z dotychczasowym orzecnictwem SN w sprawach karnych? I w sprawach związanych z prawem prasowym? Czy urząd zauważył, że każdy argument jakimi się posłużył SN w tychże sprawach jest aktualnym w sprawie niniejszej?”.

Po ponownym rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 14 czerwca 2010 r. (znak: DOLiS/DEC-723/10/24016,24018) jest prawidłowe.

Odnosząc się do zarzutu niespójności wykładni dokonanej przez organ z cyt. „(...) dotychczasowym orzecnictwem SN w sprawach karnych (...) i w sprawach związanych z prawem prasowym”, zasadne jest wskazanie, że niniejsze postępowanie nie jest postępowaniem karnym, jak również nie ma związku z naruszeniem przepisów ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 ze zm.), zatem niezasadne jest stosowanie orzecnictwa w powyższych sprawach do oceny niniejszej sprawy.

Mając na uwadze zarzut Skarżącego, iż Generalny Inspektor rozstrzygając sprawę dokonał interpretacji przepisów prawa dopuszczającej „uchylenie” przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, przez przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 października 2005 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych (Dz. U. Nr 209, poz. 1744), wskazać należy, że ustawa określa jedynie ogólne zasady postępowania obowiązujące przy przetwarzaniu danych osobowych.

W szczególności zaś art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy - będący podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w kwestionowany przez Skarżącego sposób - odsyła do treści innych przepisów prawa. Stanowi on bowiem, że przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne, jeżeli jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Zatem stwierdzić należy, że art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy nie ogranicza dopuszczalności przetwarzania danych osobowych jedynie do przypadków, gdy obowiązek lub uprawnienie wynika z przepisów rangi ustawowej. Zgodnie natomiast z art. 87 ust. 1 Konstytucji źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Zatem przepisem prawa, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy może być również przepis rozporządzenia. Ponieważ ustawa dopuszcza przetwarzanie danych osobowych w oparciu o uprawnienie lub obowiązek wynikający z takiego przepisu, nie uchyla on w żaden sposób przepisów samej ustawy.

Zauważyć w tym miejscu należy, że ustawodawca jedynie w stosunku do wskazanych w art. 27 ust. 1 ustawy tzw. danych wrażliwych, uzależnił dopuszczalność ich przetwarzania od uregulowania tej kwestii w drodze ustawy. Art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy, dopuszcza bowiem przetwarzanie tych danych jeżeli przepis szczególny innej ustawy zezwala na przetwarzanie takich danych bez zgody osoby, której dane dotyczą, i stwarza pełne gwarancje ich ochrony. Mając na uwadze, że informacja o wniesieniu pozwu przeciwko Skarżącemu, nie należy do danych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową, jak również danych o stanie zdrowia, kodzie genetycznym, nałogach lub życiu seksualnym oraz danych dotyczących skazań, orzeczeń o ukaraniu i mandatów karnych, a także innych orzeczeń wydanych w postępowaniu sądowym lub administracyjnym, art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy nie ma w niniejszym postępowaniu zastosowania.

Skarżący zarzuca również, iż organ nie zastosował art. 51 ust. 1 Konstytucji stanowiącego, iż nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego osoby. Zauważyć należy, że orzecznictwo sądowe wskazuje na dopuszczalność skonkretyzowania w rozporządzeniu obowiązku, o którym mowa w art. 51 ust. 1 Konstytucji. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 2 listopada 2005 r. (sygn. akt VI SA/Wa 1080/2005) wskazał, iż „zgodnie z art. 51 ust. 1 Konstytucji RP nikt nie może być obowiązany inaczej, niż na podstawie ustawy, do ujawniania informacji dotyczących jego osoby. Zasada wyłączności ustawy nie wyklucza przekazywania do unormowania w drodze rozporządzeń określonych spraw szczegółowych, dotyczących statusu jednostki”.

W świetle powyższego Generalny Inspektor podtrzymuje stanowisko, iż przesłanką dopuszczającą upublicznienie danych osobowych Skarżącego przez Spółkę jest wcześniej przytoczony art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, legalizujący przetwarzanie danych, gdy jest to niezbędne dla spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa.

Wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 60 ust. 2 ustawy o ofercie rozporządzenie w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych - obowiązujące w dniu upublicznienia komunikatu – określało bowiem rodzaj, zakres i formę informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów

wartościowych dopuszczonych lub będących przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na rynku oficjalnych notowań giełdowych. Zgodnie z § 5 ust. 1 pkt 8 powyższego rozporządzenia emitent o którym mowa w § 1, był obowiązany do przekazywania w formie raportu bieżącego, z zastrzeżeniem ust. 2, informacji o wszczęciu przed sądem, organem właściwym dla postępowania arbitrażowego lub organem administracji publicznej postępowania dotyczącego zobowiązań lub wiarytelności emitenta lub jednostki od niego zależnej, których wartość stanowi odpowiednio co najmniej 10 % kapitałów własnych emitenta. Stosownie do § 14 pkt 4 ww. rozporządzenia w przypadku, o którym mowa w § 5 ust. 1 pkt 8, raport bieżący zawiera oznaczenie stron wszczętego postępowania. Identyczny zapis zawiera § 14 pkt 4 obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych oraz warunków uznawania za równoważne informacji wymaganych przepisami prawa państwa niebędącego państwem członkowskim (Dz. U. Nr 33, poz. 259 ze zm.).

Jak wskazano w decyzji z dnia 1 czerwca 200 r. (znak: DOLiS/DEC-723/10/24016,24018), nie ulega wątpliwości, iż w dniu 2 września 2008 r. pełnomocnik Spółki złożył pozew wszczynający postępowanie sądowe, którego jedną ze stron jest Skarżący. Wartość przedmiotu sporu wynosiła 8.600.000,00 zł, czyli znacznie więcej niż 10% kapitału własnego Spółki, który jak wynika z kopii bilansu Spółki (karta 73 akt sprawy) na dzień 3 września 200 r. wynosił 54.449.000,00 zł. Niewątpliwie zatem na Spółce ciążył obowiązek przekazania raportu bieżącego zawierającego również oznaczenie stron postępowania. Generalny Inspektor podtrzymuje stanowisko, że dane w zakresie imienia i nazwiska, którymi Skarżący został oznaczony w treści raportu jako strona postępowania, nie wykraczały poza zakres niezbędny do spełnienia przez Spółkę obowiązku nałożonego w § 14 pkt 4 rozporządzenia w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych, ponieważ w ocenie Generalnego Inspektora poprzez oznaczenie stron należy rozumieć wskazanie danych identyfikujących strony w postępowaniu, którego dotyczy raport bieżący. Użyty w rozporządzeniu zwrot „oznaczenie stron” nie może mieć innego znaczenia niż to, w jakim występuje w innych aktach prawnych. Przepisy odnoszące się poszczególnych postępowań [np. art. 183⁷, art. 1197 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), art. 107 § 1 art. 117 § 1, 124 § 1 Kpa, art. 64 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), art. 210 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.)], orzecznictwo i doktryna prawa nie pozostawiają wątpliwości, że ilekroć w akcie prawnym zostanie użyty zwrot „oznaczenie stron” oznacza to zidentyfikowanie ich tożsamości, do czego niezbędne jest wskazanie w przypadku osoby fizycznej przynajmniej imienia i nazwiska tej osoby. Postępowanie zainicjowane pozwem wniesionym przez Spółkę jest postępowaniem cywilnym i toczy się na zasadach określonych przepisami Kodeksu postępowania cywilnego. Wskazać zatem należy, że imię i nazwisko strony postępowania cywilnego jest niezbędne, aby strona tego postępowania była oznaczona, a wskazywany przez Skarżącego sposób określenia strony w treści komunikatu o wniesieniu pozwu jako „osoby fizycznej” zamiast imienia

i nazwiska powoduje, że w istocie strona ta nie jest oznaczona, bowiem nie można stwierdzić, kogo postępowanie dotyczy.

Generalny Inspektor podtrzymuje również stanowisko o dopuszczalności podania przez Spółkę do publicznej wiadomości danych osobowych Skarżącego zawartych w treści raportu bieżącego. Zgodnie z obowiązującą w chwili wydania komunikatu treścią art. 56 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o ofercie, emitent, którego papiery wartościowe są przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym lub są dopuszczone do obrotu na tym rynku, był obowiązany do równoczesnego przekazywania Komisji i spółce prowadzącej ten rynek regulowany, a po upływie 20 minut od chwili przekazania tym podmiotom także do publicznej wiadomości informacji bieżących i okresowych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 60 ust. 2 (rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 19 października 2005 r. w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych – uwaga Generalnego Inspektora) - w przypadku emitentów papierów wartościowych dopuszczonych lub będących przedmiotem ubiegania się o dopuszczenie do obrotu na rynku oficjalnych notowań giełdowych w rozumieniu przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Ponadto, zgodnie z art. 58 ust. 1 powyższej ustawy (w brzmieniu obowiązującym do 13 stycznia 2009 r.) emitent ma obowiązek przekazywania do publicznej wiadomości informacji, o których mowa w art. 56 ust. 1, za pośrednictwem jednej lub więcej osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, wskazanej w drodze uchwały przez Komisję, zwanej dalej „agencją informacyjną”. Ustawodawca powyższymi przepisami nie wyłączył upublicznienia danych osób fizycznych zawartych w treści informacji bieżących – jak to uczynił w stosunku do informacji poufnych w art. 56 ust. 2 pkt 2 ustawy o ofercie – w związku z czym nie może budzić wątpliwości, że jego intencją było, aby dane te podawano do publicznej wiadomości.

Zatem upublicznienie przez Spółkę danych osobowych Skarżącego, w tym dokonanie tego za pośrednictwem agencji informacyjnej było niezbędne dla spełnienia wynikającego z przepisów prawa obowiązku Spółki, czyli zachodzi dopuszczająca przetwarzanie danych osobowych przesłanka wskazana w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Ponadto przepisy odnoszące się do przekazywania przez emitentów informacji bieżących w sposób określony w art. 56 ust. 1 ustawy o ofercie, gwarantują również publiczny i stały dostęp do tych informacji. W szczególności art. 56 ust. 1a ustawy o ofercie stanowi, iż Komisja gromadzi informacje, o których mowa w ust. 1, oraz zapewnia powszechny i stały dostęp do tych informacji, przy uwzględnieniu konieczności zagwarantowania bezpieczeństwa informacji oraz pewności źródła informacji. Dodatkowo, zgodnie z art. 65 ust. 1 powyższej ustawy - w brzmieniu obowiązującym do dnia 13 stycznia 2009 r. - emitenci papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym, dla których Rzeczpospolita Polska jest państwem macierzystym, przekazują corocznie do Komisji oraz do publicznej wiadomości wykaz wszystkich informacji określonych w art. 56 ust. 1, przekazanych do publicznej wiadomości, w okresie ostatniego roku kalendarzowego, bez względu na miejsce ich publikacji, ze wskazaniem miejsca, gdzie te informacje są dostępne. Wobec powyższego nie można również stwierdzić, aby upublicznienie danych osobowych Skarżącego zawartych w treści raportu bieżącego podlegało ograniczeniom czasowym.

Reasumując powyższe, w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych decyzja z dnia 1 czerwca 2010 r. (znak: DOLiS/DEC-723/10/24016,24018) jest prawidłowa. W tym stanie faktycznym i prawnym, brak jest podstaw do jej uchylenia, w związku z czym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), w związku z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).